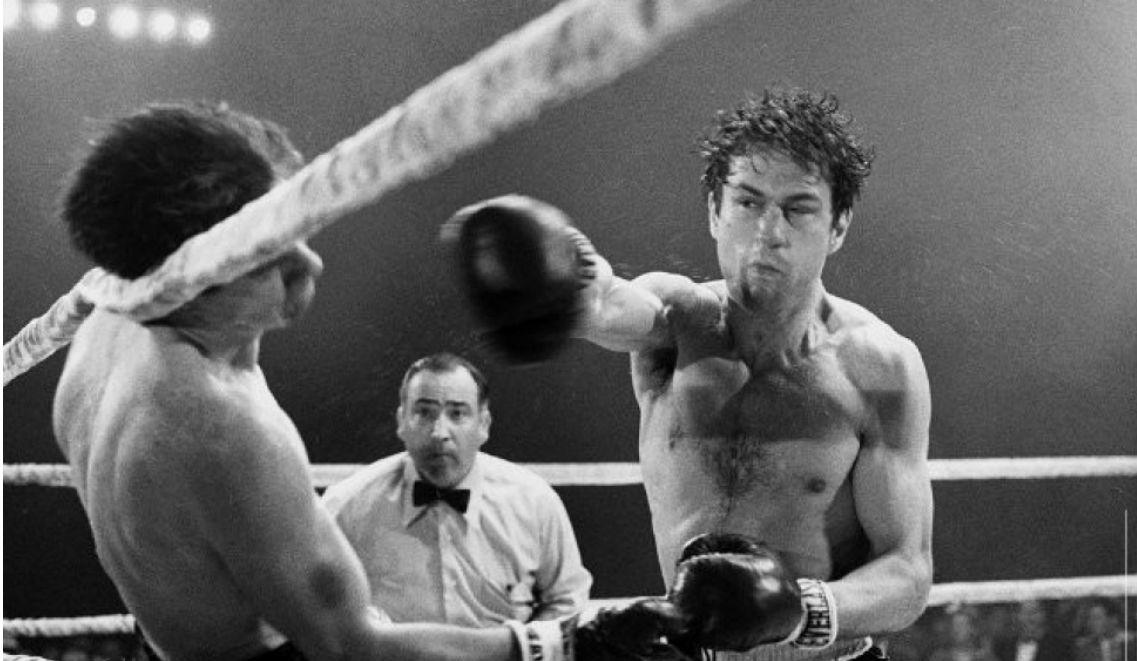

Jo era cec i ara hi veig

Dc, 7/06/2017 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Un dels plaers de fer-se gran és el de tornar a veure pel·lícules que feia anys i panys que no veia (l'art de rellegir el deixo per quan sigui encara més gran, si hi arribo). Per recordar què era exactament el que et va agradar tant, per exemple, per fer-ne una lectura nova o, com és el cas, per adonar-se de detalls que et van passar per alt. Ahir, al canal TCM van fer [Toro Salvaje](#) (Martin Scorsese, EUA, 1980), protagonitzada per Robert de Niro, que, per una sèrie de raons que no tinc temps d'explicar, i que altres ja han explicat millor que jo, em sembla molt i molt bona. El film acaba amb una cita de l'evangeli de Sant Joan ([9, 24-25](#)), que fa així:

"Llavors [els fariseus] van cridar per segona vegada l'home que havia estat cec i li digueren:

--Dóna glòria a Déu reconeixent allò que nosaltres ja sabem: aquest home és un pecador.

Ell [el cec] contestà:

--Si [Jesús] és un pecador, no ho sé. Però sé una cosa: jo era cec i ara hi veig."

En l'[escena final](#) que precedeix la cita veiem el personatge principal, el boxejador Jake La Motta, gras, malvivint fent de *showman* amb poca gràcia en un local de mala mort i mirant d'entendre el perquè del seu fracàs (professional, amorós, personal) i la seva pròpia responsabilitat. La Motta ha "baixat als inferns" de l'abandonament, del no-res, de la violència, del rebuig, de la misèria en tots els sentits; una *baixada* covada mentre *pujava*, amb l'èxit banalitzat, amb les relacions personals al límit. Tot explicat des del llenguatge de la [boxa](#), tan útil per descriure la vida.

A mi, però, encara em va agradar més la cita i la seva elecció, una mena d'espurna de llum davant un fet que cada dia em neguiteja més i que no sé si dir-ne

el *moralisme* que presideix la nostra cultura i que les xarxes mutipliquen fins a l'infinit, especialment en les *exèquies virtuals*, com hem vist aquests últims dies. Em refereixo a l'exaltació de la "bona persona", aquell que fa "el que s'ha de fer" i diu "el que s'ha de dir", el que ens agrada sentir. Si, a més, l'acompanya l'èxit i la fama (i un correlat tràgic), el nostre goig s'eixampla. No ho vull criticar ni treure cap mèrit, en absolut; ja tenim prou casos en la direcció contrària com per no celebrar els nous *sants laics* que la cultura popular proclama. Ni sóc tan insensible per ignorar el dolor de pèrdues sentides, ara que reapareix amb força l'emoció "després del seu prolongat exili al segle XX" (com [diu](#) Zygmunt Bauman llegint Celia de Anca). Però crec que és oportú remirar Scorsese i rellegir l'Evangeli per sospitar que la vida va d'una altra cosa. La vida de veres, vull dir.

Em passa també, per exemple, quan es parla dels polítics en termes morals: que si aquest és un pinxo o l'altre et sembla més de fiar, que si uns són els bons i els altres unes males persones (o són *tots* unes males persones), etcètera. Per contra, jo crec que un polític ha de fer polítiques *adequades* (i ves a saber què vol dir, això), i que ha de representar bé la *posició* que a mi em sembla, també, la més adequada. Si m'hagués de guiar per si són o no bones persones enlloc de votar partits proposaria que votéssim grups de beates. Dels polítics, si són *pecadors* no m'interessa gaire; el que vull és que facin que els cecs hi vegin, no sé si m'explico.

Doncs amb la resta, igual. Què vol dir, essencialment, creure? (O viure?) Per l'Evangeli, em sembla, consisteix en que et sigui insuportable que els cecs no hi vegin o que els coixos no caminin, seguint el llenguatge bíblic (metafòric i no tant), que es bandegin les persones, que hi hagi pobres. No que hi hagi bona o mala gent. És més, independentment que siguin mala gent ("fillsdeputa" com deia [avui](#) Josep Cobo). Mala gent entre la qual vivim, inexorablement, i a la que ens assemblem tant i tant quan pengem els guants de boxa.